

Respect pentru
Acest volum a apărut cu sprijinul:
„Clubul Mitteleuropa Viena/Oradea”

© Editura EIKON

București, Str. Smochinului nr. 8, sector 1,
cod poștal 031310, România

Difuzare / distribuție carte: tel/fax: 021 348 14 74
mobil: 0733 131 145, 0728 084 802
e-mail: difuzare@edituraeikon.ro

Redacția: tel: 021 348 14 74
mobil: 0728 084 802, 0733 131 145
e-mail: contact@edituraeikon.ro
web: www.edituraeikon.ro

Editura Eikon este acreditată de Consiliul Național al
Cercetării Științifice din Învățământul Superior (CNCSIS)

Descrierea CIP este disponibilă la Biblioteca Națională a
României

ISBN: 978-606-711-833-9

Tehnoredactor: Mihăiță Stroe

Imagini grafice: artist plastic George Tănase

Editor: Valentin Ajder

Gabriela Tănase

Semne pentru păpușa de lut

Prefață de
IONEL BOTA

E I K O N

București, 2018

Pământul tot e o graniță plină de semne
pentru că fiecare suflet lasă un semn acolo unde a fost fericit
și chiar dacă fericirea e dependentă de tristețe
tristețea se descurcă și singură, nu trebuie împărtășită
ea face o incizie misterului și-l observă pe dinăuntru.

Cel ce înțelege neîntelesul e un nebun grandios
e un medium pur condamnat la tăcere
dar el știe că adevărata durere nu e în micile treceri
ci în ochiul treaz, pururi deschis.

Semn I

Când citești poemul acesta,
un fir nevăzut te leagă de sufletul meu
poți să simți ce simt eu, să-nțelegi
că în templul meu de hârtie
altarul e poezie
e fetița care își amintește
sprijintă cu capul pe perna de piatră
chiar dacă uneori are ochii închiși
ea n-a dormit niciodată
chipul ei e întreg universul
e poemul perfect
e versul adresat nimănui
cât un clipit de mierlă
cât un tril
cât vârful unui cui
te înțeapă un pic

să nu te obișnuiești cu nimic.

Strigoii casei

M-am născut într-o casă bătrână
cu camere mari și pereți decorați cu morți
noaptea le luminau ochii în tablouri
și nu răsărea nici un înger în preajmă
fratele meu mai mic plângea și se ruga
eu alunecam pe coridorul de umbre și reușeam să nu țip
de atunci pot să ascult gândurile, nu vorbele oamenilor
și printre altele m-am obișnuit atât de tare cu strigoii casei
încât au devenit ceilalți membri ai familiei mele de sânge tăcut
între timp frații mei s-au mutat și ei în tablouri
le strălucesc ochii când luna coboară în vârful mărunțului
în care ne cătăram toți și râdeam atât de tare
că speriam puii vrăbiilor ce stăteau să cadă din cuib
acum mă gândesc la ei și la faptul că sunt case
și tablouri și oameni care dispar
și chiar în momentul în care cred că am înțeles ceva
trebuie să recunosc faptul că n-am înțeles nimic
nimeni nu simte atât cât spune că simte
noaptea singura mea legătură cu lumea
aerul pe care îl respir.

Nimeni nu face drumul la cer călăuzit de-o umbră

Într-o biserică veche
am văzut un sfânt
el nu m-a văzut pe mine
i-am pictat un ochi
apoi pe celălalt
acum mă vede
și plânge.

Viața e o stradă lungă pe care trece o femeie
plouă
părul ei curge trist și cuminte pe umeri
și s-a făcut seară
și s-a făcut dimineață
și întuneric
și atât.

Calatorie

Pe strada aceasta ca o oglindă curbată
se plimbă o femeie desculță
seamănă cu mine
trece fără să lase semne
doar imagini mișcătoare
legănate de aer
nu trebuie atinse
pentru că strada se înalță
trece pe deasupra mea
femeia desculță se apleacă
și mă privește până amețesc
se hrănește cu trăirile mele
caută-n mintea mea cuvinte
apoi le scrie cu tălpile ude pe stradă
de cealaltă parte, eu le copiez.
Tu, cel care citești poemul acesta
cu tăieturi precise
poți elimina cuvintele de prisos
vei fi răsplătit cu cel mai incitant poem
care s-a scris vreodată
citește-l mai jos!

Cea mai frumoasă poezie de dragoste
e aceea pe care Dumnezeu
o scrie cu tine
apoi te privește
cum o trăiești.

Patru poeme cu îngeri

(privită de sus, lumea pare mai mare)

A fi bine așezat
nu e întâmplător
trebuie să ai poziția mentală
cea mai fertilă
ca să fii vecin de balcon
cu un înger
care în fiecare dimineață
desenează cercuri imaginare
cu o pană
și le împinge ușor și sigur
cu aripile peste balustradă.
Nimeni nu le vede
cum se preling subțiri și alungite
de la înaltimea celor opt etaje
și încoronează pe rând
capetele trecătorilor
care zâmbesc fără să știe de ce
și se grăbesc spre singura ieșire.
Eu le fac semne disperate cu mâna
îi salut ca și cum ar fi
veșnici și fericiți
fericiți fiindcă iubesc
îi iubesc, îi iubesc
ei sunt triști
fiindcă iubirea e o pacoste.

Semn
lângă ceașca de cafea
o pană vie de înger scria:
cea mai frumoasă poezie de dragoste
este aceea pe care Dumnezeu o scrie cu tine
apoi te privește cum o traiești.

Eu picur ceară
pe pielea delicată a unui înger
el nu mișcă, nu clipește
ține doar ochii larg deschiși
și luminează un întuneric
unde lumina lumânării nu ajunge.

Uite așa ocolesc eu moartea.

Și

mi-a crescut un înger în palmă
de teamă să nu-l ucid
am ramas așa, cu o mână întinsă, cerșind
fascinată privesc mâna îngerului
ține o carte
cu cealaltă mână risipește norii
deschide o poartă
de unde cad cuvinte clare, luminoase, precise
și se aștern liniștite în carte
spre seară se face frig
îngerul tremură
se face mic, mic
închid palma
când o deschid
nu mai era nimic.

Semn II

Stau rezemată de cer
și nici nu-mi dau seama
ce grea poate deveni o hârtie
făcută ghem și aruncată la coș
atâtea semne înghesuite fără șansă
ca atunci când duci la groapă
mortul prea tânăr
te uiti în jur și constăți
că nu se întâmplă nimic
doar inima izbeste în piept
ca într-o toacă.

Beau ceaiul cald
mă sprijin de cer
adorm și nici nu-mi dau seama
că și mai grea
poate deveni o hârtie
pe care n-am scris nimic.